

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

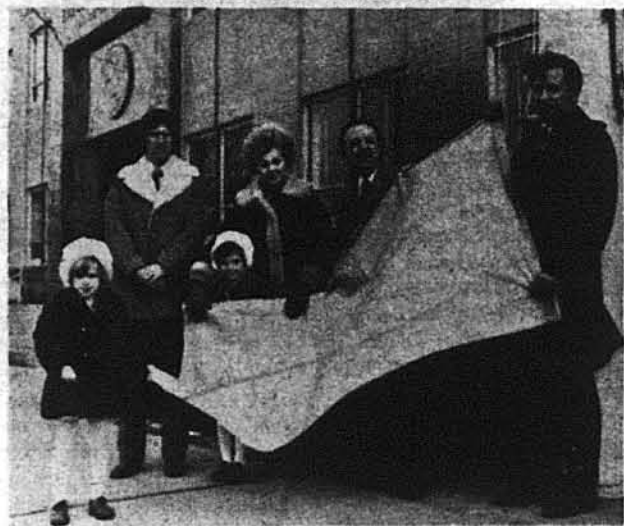
СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 227-4125
УНІОСОУ: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 22. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК, СУБОТА, 29-ГО СІЧНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 29, 1977 No. 22. VOL. LXXXIV.

День Української Незалежності в повіті Нассав

Голова повіту Нассав приймає український прапор. На фото (зліва): інж. Богдан Копистанський з дітьми Танею і Стефою, містоголова Відділу УККА пані Катерина Мицьо, голова повіту Ралф Кейсо та голова Відділу УККА проф. Юрій Солтис.

Гемпстед, Н.І. (М. Курчак). — Відділ УККА на повіт Нассав з'явився на Гемпстеді як кожного, так і цього року поробив старання, щоб 22-го січня відзначити в повіті як День Української Незалежності.

В тієї цілі делегація Відділу відвідала 11 січня 1977 року Р. Кейса, старосту повіту Нассав з Мінеолі, та передала йому український прапор для ввізнення його в дії 22 січня на будинку повітового уряду. При тій нагоді п. Р. Кейсо підписав відповідну прокламацію, проголошуючи 22-го січня Українським Днем в повіті. В склад делегації входили: Ю. Солтис — голова Відділу, Катерина Мицьо — заст. голови, Б. Копистанський — член Управи, зі своїми дітьми Стефою і Танею.

Того самого дня відвідали теж посади міста Гленков п. А. Савзі, де рівно відбулася подібна церемонія проголошення Дня Української Незалежності в тому ж місті. Делегацію знову очолював голова Відділу Ю. Солтис, а в її склад

Свято Української Державності в Українському Селі в Глен Спей

Глен Спей. (Н. Н.) — Заходами Громадської Ради Українського Села в Глен Спей (повіт Саліван), в суботу, 22-го січня п. р., відбулося тут в залі під церквою св. Володимира, свято Української Державності й Соборності. За малими винятками прийшли на це перше в історії цього села свято всі мешканці села, від сеньйора і піонера Івана Барана починаючи, а на маленьких „журалів" (діточки панства Журавлів) кінчаючи.

Свято відкрив голова Громадської Ради, архітект А. Осадца, підкреслюючи вагу продовження і передавання традиції Української Державності наступним поколінням, після чого закликав всіх прийняти вітальні український національний гімн.

Дальше ведення програми перебрав секретар Громадської Ради, Я. Гавур.

Майже цілу програму виконали молоді люди, що вже зростають в Глен Спей.

Святочну промову прекрасною українською мовою виголосив Ігор Раковський, мол., беручи собі за тему: „22-ге січня 1918—1919 років і українська мова". Його цікаві, нові й повні молодого оптимізму твердження публіка прийняла довготривалими оплесками.

Мистецьку частину програми виконали молоді бандуристи зі школи о. Пастухова — Лінда Лярсон Христия Кін та Іван

Голова Ради інж. А. Осадца подякував прийняти і виконавцям, що не зважаючи на дієсно арктичну студію, прибули зблизька і здалека, щоб вперше в Глен Спей започаткувати традицію святкування роковин проголошення Української Державності. Зокрема подякував батькам таких виконавців, що зуміли, судячи по їхніх виступах, виспівати в душі своїх дітей любов до рідного.

Прийняти на святі ще довго опісля при каві, чаю й солодким, що їх приготували пані з Т-ва „Розвага", коментували що не звичайну імпресу, яка напевно вже ввійде в традицію в Українському Селі в Глен Спей.

КАРТЕР НАДІЄТЬСЯ НА РОЗМОВИ З ССРС

Вашингтон. — Президент Картер доручив Крайовій Раді Оборони приготувати все потрібне для поновлення переговорів з Советським Союзом про обмеження стратегічної зброї, яку планують відібрати в кінці березня, або на початку квітня ц. р. Державний секретар Сайрус Венс говорив уже про цю справу з советським амбасадором до ЗСА Анатолієм Добриніном, як також про можливість відвідати Венса в Москві та зустрічі з генеральним секретарем ЦК КПСС Леонідом Брежнєвим. Це був би перший крок в напрямі зустрічі Картера з Брежнєвим, яка мала б відбутися в ЗСА літом, або осінню цього року. Речник Білого Дому заявив, що президент Картер зажадає також простудіювати проблему доставки атомового матеріалу до країн, які не мають атомової зброї. За-

рядження у тій справі, підписане дорадником Президента в справах крайової оборони проф. Збігневім Бжезінським, було поширене між департаментами. В міжчасі стало відомо, що державний секретар планує найменувати на свого дорадника для підсоветських справ Маршала Д. Шульмана, директора російського інституту при Колумбійському університеті.

Шульман, який є рівночасно спеціалістом від роззброєння, залишається на своєму становищі в Колумбійському університеті і тільки дорічно працюватиме в Державному департаменті. Речник Державного департаменту заявив, що Шульман буде мати такий самий вплив на підсоветський департамент, як його мали Чарльс Е. Болен і Ллевелін Е. Томпсон.

Еф-Бі-Ай рекомендує обережність з незнайомими

Ньюарк, Н.Дж. — Директор стейтського бюро Еф-Бі-Ай в Нью Джерзі Ф. Джованетті закликав американців обережно ставитися до осіб, яких вони добре не знають і які можуть бути советськими шпигунами. Натякаючи на шпигунську аферу в Нью Джерзі і арешт советського шпигуна Роговського, Джованетті заявив, що советські громадяни, які відвідують ЗСА, які працюють в різних советських установах в цій країні, намагаються дуже часто навідувати особисті друзі зв'язки з американцями, головним чином впливовими, науковими співробітниками, які займають важливі становища в промисловості, та іншими, яких можна б використати для советської розвідки. Джованетті додав, що шпигунську роботу для ССРС ведуть висококваліфіковані люди, які прекрасно володіють англійською мовою, з засвоєними західними манерами і переконалим способом говоріння. Вони також дуже добре розпознають амери-канський спосіб життя, знають його нюанси, пози-

тивні і негативні, економічну ситуацію тощо. Така підготовка дає їм можливість навідувати контакти з будь-яким прошарком населення. Якщо йдеться про апарат советських шпигунів, то він надзвичайно широко розбудований і користується необмеженими фінансовими засобами, як також практично всіма засобами зв'язування, погрози та іншими підпільними методами. Джованетті підкреслює, що на підставі ранішніх стверджень, советськими шпигунами є в більшості працівники советських амбасад, консулатів та інших місій, як, наприклад, ЕМ-ТОРП, який з початку свого заснування в 1924 р. займається шпигунством за кордоном. У советників, підкреслює директор Еф-Бі-Ай, все за дружбою скривається якась прихована ціль. Тому американцям, які на праці чи приватно зустрічаються з советськими громадянами, треба постійно зберігати обережність і не передавати їм таких інформацій, які опісля можуть бути ними використовані.

Січневі Роковини в Сиракюзах

Посадник міста Сиракюз Лі Александер передає прокламацію Дня Української Незалежності голові Відділу УККА д-рові Святославу Клофасові. Стоять (зліва): о. шамб. Василь Середович, Рома Прибила, Михайло Микитин, д-р Святослав Клофас, посадник Лі Александер, д-р Іван Подюк, О. Єлисей Гузар, Степан Когут, проф. Павло Малай.

Сиракюзи, Н. Й. Міською Радою, як рівний з рівним, гордо повалили поруч себе американський і український прапори. Український прапор повалили також на обох українських церквах.

В неділю, 23-го січня, були відправлені в українських церквах Божественні Літургії на намісній українського народу. В православній церкві відправляв о. Єлисей Гузар, а в католицькій о. Роман Големба. В Богослуженні взяли участь молоді організації (Закінчення на стор. 3-ій)

ІВАН СИВАК: „Я НЕ ЖИВУ, А ІСНУЮ! ЖИВУ В ЗЛИДНЯХ І НУЖДІ!" В УКРАЇНІ І В СССР ПОЧИНАЄТЬСЯ РУХ ЗА ЕМІГРАЦІЮ З ЕКОНОМІЧНИХ ПРИЧИН

ЗСА ПЕРЕСТЕРІГАЮТЬ ССРС В СПРАВІ САХАРОВА, ЗАПОВІДАЮТЬ ДАЛЬШІ АКЦІЇ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вашингтон. — Державний департамент ЗСА виступив в четвер, 27-го січня ц. р. з гострим засудом уряду Советського Союзу за його відношення супроти академіка Андрея Д. Сахарова, відомого вченого і видатного дисидента. В пересторозі уряду ЗСА між іншим сказано, що якщо Советський Союз намагатиметься замкнути уста Сахарову, він попаде в конфлікт з загально прийнятим міжнародним стандартом людських прав. Ця чергова прилюдна заява Державного департаменту була опублікована день після такого ж осуду Чехо-Словаччини, яка арештантами, переслідуваннями і тероризуванням дисидентів, які підписали і опублікували документ звання „Хартія 77", напустила основні принципи Гельсінської Декларації, підписаної 35-ма країнами в 1975 р. Речник Державного департаменту на запит, чи слідуватимуть нові заяви Адміністрації в справі оборони людських прав, відповів, що головна заява уряду президента Картера до цієї справи буде опублікована в скорому часі. Як відомо, у своїй заяві в часі навігурації і пізніше у зверненні до „громадян світу" президент Картер відмічав, що ЗСА повні зняти виразно позицію супроти тих, які ламають засади людських прав в світі.

Академік А. Сахаров нарікав останньо перед західними кореспондентами, що советські чинники ведуть супроти нього масову кампанію і погрожують йому арештом та засудом за „зраду батьківщини і поширення неправди проти Советського Союзу". Зок-

крема, — заявив він, — заступник прокуратора, до бюра якого був недавно покликаний Сахаров, перестерігав академіка перед поганими наслідками і кримінальними обвинуваченнями, якщо він не перестане провадити недозволену активність. Прокуратура і речники політичної поліції зокрема були подразнені останньою заявою Сахарова, що вибухи бомб в московській підземці і двох інших місцях це провокація КГБ, скерована проти дисидентів. В зв'язку з його популярністю не тільки в Советському Союзі, але також у вільному світі, академік Сахаров ніколи не був арештований і він користується відносно більшою свободою рухів від інших дисидентів.

Після заяви Державного департаменту в справі Чехо-Словаччини, численні кореспонденти запитували речників департаменту про Сахарова, натякаючи на акцію, яку ведуть проти нього советські чинники, не знаючи, що вже на другий день по'явиться офіційна заява департаменту, у якій між іншим сказано: „Ми довго подивлялись Андрея Сахарова, відважного чемпіона оборони людських прав в Советському Союзі. Він є, як вам відомо, відомим і шанованим науковцем, нобелівським лавреатом, який, не зважаючи на небезпеку, працював для привернення уваги до людських прав в його країні. І тому кожна спроба советських чинників залякати Сахарова не зупинить законного критицизму в Советському Союзі і істотиме у конфлікті із загально прийнятим стандартом людських прав".

Чехо-Словаччина плянує „видворити" деяких своїх дисидентів

Прага. — Уряд Чехо-Словаччини працює в напрямі „видворення" поза кордон деяких своїх дисидентів, які були авторами поширеної в країні і опублікованої за кордоном декларації, званої „Хартія 77", якою вони протестують проти потоптання людських прав і переслідування інкомуністичних осіб. В четвер, 27-го січня, чотири дисиденти — Зденек Млинар, Мілан Губель, Францішек Крігел, визначні лідери опозиції в часі „Празької весни" і близькі співробітники Дубчека з 1968 року, як також письменник Павел Когоут, одержали повідомлення з'явитися в паспортному відділі. Вміжчасі стало відомо, що міністерство закордонних справ Чехо-Словаччини запитувало офіційно Австрію, чи вона погодиться надати політичний азил всім дисидентам. На листі 8-ох знаходяться також чотири зазначені прізвища. Супроти 300 підписаних на декларації осіб ведеться тепер масова урядова пропаганда і шикани політичної поліції. Павел Когоут, виставка якого під назвою „Бідний вбивця" йшла недавно на Бордене в Нью Йорку, заявив, що він і його родина не бажає покидати Чехо-Словаччину добровільно.

Свято Державності в Пассейку

Пассейк, Н. Дж. — Заходами Відділу ООЧСУ, під протекторатом УККА відбудеться тут в неділю, 30-го січня, ц. р. о год. 6-й вечором в Українській Централі — 240 Говп есеню, відзначення 59-ї Річниці Української Державності і Соборності. Вступне слово скаже голова Відділу ООЧСУ д-р Мірослав Бих, а Святкову доповідь виголосить д-р Борис Филиппак. У мистецькій частині виступлять: Марта Шраменко, Школа Кобзарського Мистецтва під диригентурою о. С. Кіндзеряго - Пастухова, пластовий гурток юнаків під провідом Олі Гнатейко, Тамара Кардашницька, чоловічий хор „Гомін" під диригентурою Осипа Кібалі, фортепіановий супровід Олі Рєвак.

Гельсінки (УІС „Смолоскип"). — З України дісталися сюди інформації про поширення руху за право на еміграцію з ССРС з економічних причин. Живучи в злиднях і не маючи мінімальних засобів до прожитку, багато українців і осіб різної національності в ССРС бажають виїхати за кордон до ЗСА, Канади або будь-якої іншої країни.

В новому Документі ч. 13 московської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод в ССРС під заголовом: „Вимоги еміграції з економічних і політичних причин з країни робітників", який дістався на Захід, наводяться чотири характеристичні приклади про бажання двох українців — Леоніда М. Сірого (Одеса) й Івана М. Сивака (Івано-Франківська обл.) та двох росіян — В.А. Іванова (Калужська обл.) і В. М. Павлова (Майкоп) виїхати з ССРС на заробітки до будь-якої країни з економічних і політичних причин.

Документ цей підготував відомий оборонець людських прав в ССРС Валентин Турчин і в передмові до нього пишеться: „В теперішньому підборі об'єднані справи чотирьох родичів, які бажали емігрувати з ССРС і які звернулися за допомогою в Групу Співдії. Ці люди живуть в різних місцевостях, а об'єднує їх те, що всі вони робітники, представники тієї класи, котра — згідно з офіційною радянською термінологією — являється в ССРС правлячою. Крім цього вони не належать до національних меншин; причини, які спонукали їх вимагати дозволу на виїзд з країни,

— економічного і політичного характеру.

З цим підбором документів ми звертаємося не лише до урядів держав, які підписали Гельсінські Угоди, але також до професійних союзів робітників і до соціальних і комуністичних партій в країнах Заходу".

Нижче подасмо інформацію про справу Івана М. Сивака в перекладі на українську мову:

„Іван Михайлович Сивак, українець, 1926 року народження, живе з дружиною і трьома синами в посольстві Дуброва, Долинського району, Івано-Франківської області.

Вкороті після народження І.М. Сивака, його батько опинився в Канаді, де жив до своєї смерті в 1965 р. В 1970 р. І.М. Сивак попросив дозволу на виїзд в Канаду. Йому відмовили, так як у нього не було виклику, і запропонували подати заяву на виїзд в Ізраїль. Він погодився, але дозволу не дістав, за деякий час його відправили в Івано-Франківську психіатричну лікарню. В листі на ім'я Л.І. Брежнєва Іван Сивак пише:

„Я вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3-ій)

Вже тридцять років живу в Радянському Союзі, не живу, а існую. За цих тридцять років мало що змінилось в житті робітника. Я живу в злиднях і нужді. Заплата ледве-ледве вистачає на прожиток. Крім цього ніде в Радянському Союзі немає правди, немає свободи. У всіх сферах життя — обмеження. Завжди і всюди людина почуває себе невільником... Прошло вже більше року, як в столиці Фінляндії Гельсінках (Закінчення на стор. 3

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція несе відповідальність за зміст матеріалів, наданих авторами. Редакція несе відповідальність за зміст матеріалів, наданих авторами. Редакція несе відповідальність за зміст матеріалів, наданих авторами.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий дух

Формальне обвинувачення Державним департаментом ЗСА комуністичного режиму Чехо-Словаччини за порушення постанови підписаної в 1975 році Гельсінської Декларації арештом багатьох оборонців людських прав у тій комуністичній країні, викликало у багатьох політичних спостерігачів, і навіть в самих урядовців Державного департаменту, справжню несподіванку. Правда, всі сподівалися зміни політики в ділянці оборони людських прав і загальної людської свободи, бо про ці речі згадував у довгій передвиборчій кампанії тодішній кандидат і тепер президент Джиммі Картер, обіцяючи, що ця справа знайде центральне місце у його політичній діяльності, якщо він буде обраний на президента, але ніхто не сподівався, що реакція Президента наступить дослівно сім днів після його інавгурації і в такій рішучій формі. Речник Державного департаменту твердить, що рішення уряду мабуть приспичило алармуючі інформації американської преси, яка присвятила подіям в Чехо-Словаччині надто багато уваги, публікуючи кожного дня подробиці звідомлення про переслідування, тероризування і арешти чеських дисидентів, авторів маніфесту „Хартія 77“, який був широко розповсюджений в Чехо-Словаччині і надрукований за кордоном. Однак, — як відмічають високі урядовці Державного департаменту, — ще місяць тому, за часів урядування Генрі Кіссінджера, така публічна реакція ледве чи була б можлива, бо Кіссінджер волів дипломатичними каналами добитися поліпшення людських прав в інших країнах.

Загально беручи, публічна опінія сприяла становленню Державного департаменту позитивно, з деякими тільки застереженнями та рекомендаціями. Наприклад, щоденник „Нью Йорк Таймс“ з 27-го січня ц. р. пише, що обов'язки наглядати за пошануванням людських прав в світі, які випливають із заяви, напевно поширяться поза Президента і політичних діячів у Вашингтоні, на цілий американський уряд і приватні сектори американського суспільства. Президент Картер буде змушений тепер зробити акцент на конкретне потягнення і поробити зміни в політичній програмі, щоб підтримати висловлену ним турботу за людські права конкретними фактами. Він мусить також пояснити американському народові, що зроблено це тому, що американці є вільним народом, і як такі не можуть ніколи бути байдужими до долі інших людей. Американські коментатори в загальному поділяють турботу теперішньої Адміністрації про знехтування постанов Гельсінської Декларації та ігнорування багатьма країнами світу принципів засад Декларації людських прав, прийнятої Організацією Об'єднаних Націй, бо ерозія на відтинку людських і особистих прав зайшла вже так далеко, що тоталітарні режими вважають це „нормальним“ станом, а звернення уваги на ці ненормальності називають „втручанням у внутрішні справи“.

Становище американського уряду можна тільки привітати. Це бо давно очікуваний проблиск нової надії для численних борців, які десятиліттями змагаються на цьому відтинку фронту проти порушників міжнародних законів. Це рівночасно пересторога для верховодів Советського Союзу та всіх інших людоненависників і порушників людських прав, які вони вже не зможуть легковажити. Нове становище Державного департаменту у Вашингтоні щодо порушування людських прав в інших країнах, включно з четвертого пересторогою Державного департаменту проти советських погроз Сахарову, є надійним початком здійснення того „нового духа“ в американській політиці, що про нього говорив президент Картер у своїй інавгураційній промові 20-го січня ц. р. та під знаком якого почала свою календію його Адміністрація.

І. Вовчук

ПРО ЛИЦЕДІЙСТВО 3 БРЕЖНЕВСЬКИМ КУЛЬТОМ

[Розважальний репортаж за пресою]

Брежньову поведло: його уродини, як Сталінові, що впровадив ритуальне оформлення культу вождя, припав в грудні. В день уродин 19-го грудня „вельсільний генерал“ з титулом голови Верховної Ради СРСР, — президент на показ, М. Підгорний, мав за заведеним обичаєм, на завершення лицейства оформлення брежньовського культу, начепити генеральному секретареві ще один орден на груди. За брежньовського владування ритуал культу вождя поширено, включивши в нього поклоніння московському ідолю від вождів всіх країн соціалізму. Нове „міроприємство“ (так офіційно названо його) мало на дати більшої величавості імперському ритуалу поклоніння вождів, що заступив культ „батьошки царя“, більшої величавості, імпортності в зовнішньому світі. „Міроприємство“, владство, й не нове. Їздили ж князі завоюваних народів до ханату на поклон в Золоту Орду. Петро мав, що до Петербургу, збудованому на козацьких кістях, „всі прапори прибудуть в гості“. За цією стратегією Ілліч-перший відновлював імперський комплекс СРСР і III-ї інтернаціоналу. А Ілліч-другий для піднесення авторитету свого культу, „на здивування Європи“, поведи, щоб васали московського соціалізму, — вожді підпільних країн соціалізму, поклонилися московському ідолу. З Кремля дано команду: всім прибути з нагородами на ювілейні урочистості хазяїна московського царства. Як у „Ліси Микити“ І. Франка:

„Час настав великих зборів:
Хай спішить до
царських дворів
Швидко весь звирячий рід“.

І суверенні володарі країн соціалізму слухняно поспішили до Кремля, везучи з собою дари, як колись ханові. Декому довелося двічі їхати: першого разу везти найвищого ордена своєї країни, яким нагороджувало Ілліча-другого, підсилюючи його культ, а вдруге — на ювілейні урочистості 19-го грудня, коли завершено ритуал творення культу брежньовського. Нагородження почалося ще в листопаді, в час відвідин Брежньова Югославії й Румунії. Тоді президенти обох країн начепили гостеві найвищі нагороди своїх країн, започаткувавши процедуру з нагородами в Європі (у програмі подано зрозійська — „Європи“), Ігор з дружиною, „Великого обхід Мономаховичів“, „Свято-Іванські вогні“ та ін. Вражає тематика, композиція, матеріал — тьмянувато-золотиста мідь, світла латунь, сріблястий алюміній. Складна техніка, відома в минулих віках в Україні й згодом призабута: кований, гнутий, витискуваний метал. Багато погідного гумору в „Ярмаку“, прекрасній „Череді воликів“, тополіна гучність у „Хороводі дівчат“, соняшний образ „Материнська радість“. Панно-рельєф на тему „Хрищення Руси-України“ з понад 10 складовими частинами нагадує іконоста, а можливо це він і є? Ціни? — від 1,500 дол. до 200 дол., шовкографія — від 90 до 50 дол.

Рем Багаутдінов пробився на свободу в 1972 р., спільно з родиною мистців опери п-вом Колесніками, на перевантажений докраю „Волг“. На що тему вже писали. Мистець намалював вугіллям картину тієї втечі з московсько-большевицького „раю“: огрядненська, як і личить примадонні, пані Ганюса, її чоловік, родина, а позаду — чорнявий чоловік з борідкою, сам мистець. Під тиском страху, тягару і швидкодія, „Волга“ майже розпалася, залишилися тільки металева рама й колеса без опон, мотор глухне, і тому Рем підштовхує авто ногами... А де ж розмова? — запитаєте.

Ось вона:
Рем Багаутдінов (на свободі він відкинув „ов“ від свого прізвища, як непотрібну окупаційну дочіпку) спершу сказав:

„Я — болгарин, вольський болгарин, з Болгарського ханства. Під час великого переселення народів частина болгар перемандрувала й поселилась у Європі, де тепер Болгарія. А вже Іван Грозний, коли завойовував татар над Волгою, назвав усі місцеві народи „татарами“. Назва пішла від слова „тат“ — так звали монгольських завойовників. Частина тих азійських народів поселилась в Криму, кримські татари. Я виростав над річкою Камою, народився в 1927 році.

ням його утверджується право сили, в яке вірять і Брежньов і його спільники. Як і розбіжницька ватага, большевицька система сваволі тримається на вірі в право сили і рабській покорі системи, які, в сполучі з ненавистю до тих, що пробують щось змінити в системі, становить підставу кремлівської владі. В своїй книзі „The Russians“ головний кореспондент „Нью Йорк Таймс“ у Москві 1971-74 рр. Гедрик Смит, розважаючи над природою большевицької системи, вказує на засадничу різницю між американцями і росіянами щодо влади. Посилаючись на російську історію, він твердить, що „у відношенні до влади і до авторитету: шість століть авторитарної влади зробили з росіян монархістів залогом до Леніна і Сталіна. Було б найвіснотіше вважати, що революція нічого не змінила, але історичні паралелі сильні (ст. 251).

Гедрик Смит вважає, що у росіян через відсутність у їхній історії довгого звизнання парламентарної демократії, під впливом монгольського панування і свого абсолютного визнання, витворилася боязкість опинитися без внутрішньої дисципліни. Через боязкість свого хаосу і анархії росіянам невластива думка про обмеження влади законом і контролю її знизу. А це родить бажання авторитету ззовні від влади, улеглюючи закріпитися диктатурі.

Ситуючи П. Літвінова, Смит пише, що „І Брежньов і проста людина (росіянин) вірять у право сильності. Оце і все. Це не питання ідеології. Це просто питання влади“. Це полегшило Брежньову довести його культ до розмірів сталінського і поширити його, перетворивши в ритуал. Коли відвізати Брежньова кудись, всі члени і кандидати Політбюро, секретарі ЦК — всі вельможі, що в той час у Москві, купно випрошують й зустрічають його на літовищі, або на залізничі, вишукуючись відповідно до ранги по обох боках хазяїна.

Завершення лицейства з утвердженням культу Брежньова відбулося 19-го грудня в день уродин генсека. На урочисту церемонію прибули всі вожді держав соціалістичних, що ним опікується Москва. В сьомий раз з'явилися і вірні соратники Ілліча-другого і нагородили зіркою „Героя Советського Союзу“ з орденом Леніна, а до того ще й почесною шаблею з відтиском герба СРСР. З шаблею вишло трохи незручно. Такою нагородою досі відзначували полководців за відважні військові подвиги. А в

Любов Колеснік

ІРИНА МЕККЛЕЛЕН ЧЕКАЄ НА ВІЗУ...

Москва. У бідно влаштованій понурій кімнаті, за винятком найбільш потрібних меблів, уже 28 місяців... чекає на візу 38-річна Ірина Астахова МекКлелен. Проходять дні, місяці й погасає надія, що вона колишнє життєве у швидкоплинному подорожжю з П. Чоловіком Вудфордом МекКлеленом, професором у Вирджинії, і що може вона дочекається дозволу на виїзд до Америки. „Але поки що перспективи на П. виїзд такі ж безнадійні, як були і попереднього року“... — твердить кореспондент „Нью Йорк Таймс“ Крістофер С. Врен у своїй статті „Совети знову відмовили жіночі американці візи на виїзд“.

Тим часом Ірині МекКлелен приходить жити чимраз важче, начебто вона цим фактом, що виїшла заміж за американця, перестала бути членом спільноти. Тамтешні люди називають її „американкою“, хоча вона ніколи не бачила Америки. Це часом витворило дивовижну ситуацію, і сьогодні вона

Брежньова, партійного апаратука в секретаріаті, через який ЦК править країною, ніяких подвигів військових. Знайшли еластичну формулюнку для нагородження шаблею: М. Підгорний сказав, що нагороджується „за видатні заслуги в змінненні безсудовності і удосконалення збройних сил СРСР“. А хто з партійних вождів не робить того? — всі вони „зміцнюють“ і „удосконалюють“.

Як же мав оскознитися генсек, коли весь свій вік перебувши в правлячій гієрархії секретарів, твердить про „кровну пов'язаність“ з військом. А про 30-тисячну гієрархію секретарів партії, на різних імперських шаблях, большевик Радєк якось з кпинами сказав: „В СРСР немає диктатури пролетаріату, а є диктатура секретаріату“. Як би воно не було, а в світі большевицької сваволі „вітер повернувся на своє коло“: в СРСР закріплено ритуалом брежньовський культ, рівень його не менший від сталінського.

Прославляючи що поділю, преса бже угаду твердить, що „советський народ монолітно з'єднаний навколо партії, П. ЦК на чолі з великим і визначним керівником...“ Коли б так було, то не треба було б робити комедії з трьох актів, оформлюючи в ній на протязі минулого року культ Брежньова. Лицейство з ним є ознакою того, що кремлівське владування не чується певно.

живе у зовсім відокремленому світі, начебто в порожній, пом'яж двомма зростаючому чужині світа. Навіть рідна їй досі спільнота відвернулася від неї і трактує її, як і всіх чужинців.

У грудні, вже шостий раз з черги, П. покликано до Уряду візи і реєстрації в Москві. Директор цього уряду Владімір Обидін, знову відмовив їй візи на виїзд до Америки, пояснивши це тим, що П. справа „скомплікована“. Це ж саме зустріло проф. Вудфорда МекКлелена, — йому відмовлено дозволу на приїзд до Советського Союзу, щоб він міг відвідати свою жінку. Найбільш затурбувала Ірину МекКлелен, „порада“, щоб вона краще не клопоталася приходити за візою, бо „відповідь буде негативна“. Тоді вона поспитала Владіміра Обидіна, чи вона прийняла може мати якусь надію на майбутнє. Відповідь була дужа... нез'ясована, мовляв, „вони це не знають“.

Ірина вперше зустрінула проф. МекКлелена у 1972 році, коли він був провідником однієї групи, яка прибула на Кавказ. Відтак, під час виміни науковцями у 1974 році, він знову приїхав до Советського Союзу. Тоді вони, отримавши дозвіл, одружилися.

Однак, пройшов час, важність візи проф. МекКлелена витягла, і він мусів вертатися до Вирджинії, де навчає російської мови і східно-європейської історії. І прийшло здивування, а потім журба — Ірині не дозволено виїхати зі своїм чоловіком. В уряді сказали, що їй потрібно залишитися ще на один рік у Советському Союзі, щоб „прочистити свій ум“, проте не подано їй ніяких ближчих вяснень, з яких саме інформації їй потрібно „прочиститися“.

Урядові американської амбасаді, які інтерв'ювали в справі МекКлеленів, виявили здивування, зовсім не розуміючи, чому советські власті намагаються це подружжя сепарувати. „Ми не можемо зрозуміти, чому вони в цій справі роблять труднощі. Вони також не подали причини, чому не дозволено їм на побачення“ — сказали урядовці амбасаді.

Справа МекКлеленів, якщо йдеться про подружжя закладувані поміж советськими і американськими громадянами, стала найбільш замітною подією. Сьогодні Ірина МекКлелен і П. 17-річна дочка з попереднього подружжя знаходяться на списку тих 315 советських громадян, (Закінчення на стор. 3-й)

З НАШИХ БУДНІВ

КРИЗА ВОРОЖБИТІВ

Маю доброго друга і приятеля у вітряному місті Чикаго, який, спавібі йому, безперерійно, як то кажуть, постачає мене вірзиками з польських газет, а переважно з „Гаязди Полярної“. І так десь на початку цього року добрий друг прислав мені споряд пакет таких витисків з передбачуваннями різних ясновидів-ворожбитів, що станеться в минулому, 1976-му році. І сердиться невимомно мій приятель, що ці їхні передбачування й віщування виявилися в 95-ти відсотках — „будію на ресорах“, — як говорили колись у Львові.

— Якби це від мене залежало, — пише земляк, — то я всіх тих ворожбитів сфайрував би і назвав би на зелену пашу! А перед усім нашим місцевим проороком, Джонсоном, який ві-ворожбів, що в 1976-му році колишній президент Ніксон, при допомозі закордонного уряду, поверне назад до влади! Моя жінка, як це чула, то так зробила, що вже збиралася нести на благодарственому Службу Богу до катедрі св. отця Миколая. Ледве-вем її стримав! Правда, відомо, що в 1976-му році, вгадати, що в половині 1976-го року дасть дуба черемна Мао, — за що даю йому кредит. Але чого вартує така, наприклад, ворожба, що в 1976-му році у фабриках Форда в Детройті заступлять деякі робітників тресовані шимпанси?.. Цією справою я спеціально зацікавився і зараз по Новому Році написав до кума в Детройті, чи він це далі робить „на лайні“, чи вже замістила його мавпа?.. Можете собі уявити, що кум мені відповів і якими добримими словами!

Далі дорогий приятель наводить в листі цілу низку прикладів тяжкої, на його думку, компромізації всяких „пророків“, так американських, як і загра-ничних, котрі, мовляв, передбачили одне, а сталося цілком щось інше. Так, для прикладу, одна ворожка заповіла, що в 1976-му році акторка Елізабет Тейлор важко занедужає й опиниться в лікарні. Тим часом заздала голлівудська зірка роздумалась і сьомий уже раз виїхала заміж! Ну, в таких випадках я не ставив би справи на вістрях ножа, як це робить земляк з Чикаго. Іноді важко передбачити, яку дурницю вперше жінка через хвилю, а не то за рік часу! Сяк, чи так, до ворожбитської служби теж треба мати бистру голову, і тресованою мавпою такого проорока не заступити.

Ікер

Леонід Полтава

РОЗМОВА З РЕМОМ

„Розмова з мистецтвом — розмова з Богом“, казали древні. Розмова з мистецтвом, виходило б, — це розмова принаймні з божищем. Рем Багаутдінов не бажав обожнювати. Він по-коліна бред... ні, не по воді, а по землі. Він наповнював земний і наполовину небесний, він цілковито давній і такий же сучасний.

Ця людина не лише особисто знала сл. п. Аллу Горьську: вони співпрацювали в Києві, у місті, що стало також столицею Рема.

Нашадок стародавнього болгарського племені, частина якого з непам'ятних часів осіла над Волгою (це московські царі зловачили всіх над Волгою назвали татарами), він зміг зріднитися з українською мовою, культурою, відчуттям краси, естетичними смаками українського народу. Чи є в його творчості щось болгарське („татарське“)? Можливо, якщо мистецтвознавці завадуть собі труду порівняти ковану мідь Рема Багаутдіна і ковану мідь давніх болгарських мистців. Свідомо чи підсвідомо мистця цікавили історичне минуле України і, зокрема, князь Ігор — чоловік кня. Ольги, болгарки родом, з царського двору Симеонівичів.

Відносно небагато людей мали шасливу нагоду вперше побачити видатного мистця Рема Багаутдіна на листопадовій виставці м. р. в Нью Йорку, в новій Мистецькій Галерії ОМУА при 136 Друга есені. Ті, що пропустили — втратили рідкісну нагоду пройтися століттями України в далеке минуле. З майже 50 експонатів виставки велика частина присвячена ранній українській історії: триптих „Хрищення України“, „Тесть

Щоб не ставити далі набридливих „Запитання“ та „Відповіді“, подасмо з фонозапису розповідь Маєстра:

„У 1937 році батька й матір забрали, заарештували. Батька розстріляли через три місяці після арешту, а мати 13 років посідила в концтаборах у Мордовії. А нас, дітей, направили на Україну, і ми там в дитбудинках виховувалися. Ми були в Кіровоградській області, село Добровичівка. А потім під час війни наш будинок був евакуйований в середню Азію. Я там був до 1945 року. Там дуже багато українських переселенців було, під час колективізації їхали переселенці. Коли закінчилась війна, то я втік з будинку. У мене вже був, так сказати, опит (досвід — ЛП) втікати, це була не перша проба. Я поїхав на Україну, до Києва, і там вступив у Художню Школу. Точина тоді був міністром культури і він, подивившись на мої малюнки, сказав: „Ти сирота, не маєш де жити“... — і знов мене в дитбудинку у Києві определили, чи як це сказати. Будучи в дитячому будинку, я вчився в Художній Школі; закінчив ту Школу і був студентом Київської Академії. Я вчився у Волобуєва, в Яблонської та в Трохименка. Яблонська — чудова майялка, одна з найкращих...“

На запитання, що саме найбільше приваблювало в Україні і в українському мистецтві Рема Багаутдіна, мистець відповів:

„Україна має такі чудові традиції, так далеко коріння її... А москаль асимілює. Цей процес далеко не піде. Україна має давні традиції, це візантійські, скитські, давні іранські. Ця традиція впливає на особу, ясна річ. І, наприклад, сьогодні молодь в Советському Союзі — то цікава молодість. Вона вже не підкоряється московській тій духовості, офіційній Петербурзькій школі, а повертається до своїх традицій. Повертається до Бойчука, до Падальки, до Нарбута, по-своєму трансформуює це. Молодь цікава — це вона підіймає. Ця молодь, як і українська культура, по-новому мене“.

Родина Колесніків з Відня відлетіла до Австралії, а

Рем Багаутдінов — до Америки в 1973 р. з українськими адресами в Нью Йорку й ін. містах, одержаних від українців у Відні. Рем з відчистою згадує про маєстра Гнатюшина, хор церков св. Варвари. Він не знав, що у Відні є українська громада. Видатний скульптор Григор Крук у Мюнхені, де мистець-втікач перебував три місяці перед відлітом до ЗСА, по-братерському ділився з молодим колегою, давав практичні поради, адреси.

„Вже два роки я живу в Торонті. Інж. Калюжний із панєю запросили до себе у гості — і залишили жити. Інж. Радіон Калюжний і пані доктор Калюжна виявилися добрими людьми-земляками“. Мистець обідавав невелику майстерню-студію в Торонті, винаймав. Все тут, показане на виставці — все зробив в Торонті. Працював ва-ко й багато. Основні речі привіз до Нью Йорку, а частину відіслав до Детройту (там у грудні 1976 р. — відбулась виставка Рема Багаутдіна): „А потім поїду назад, до Торонто — працювати“.

Про свою незвичайну техніку: „Останні роки в Україні я працював над мозаїкою при нових будівлях і виконував куття в металі, витискування в металах у вестибюлах будов. Тому, приїхавши сюди, я розвивав цю техніку далі. Фактично це витискування й обробка металю, вона вимагає великих і фізичних зусиль. Особливо товсту мідь важко обробляти, руки болять. Велике панно „Хрищення Руси-України“ складається з одинадцяти частин. Це мідь. Допомігав мені чоловік із золотими руками, пан Мельник у Торонті, він робив усі дерев'яні рами, панно розкладається на частини. Він дуже допоміг, і все добровільно. А ось „Чотири пори року“ виконані в техніці шовкографії, для дітей. Це старовинна китайська техніка. Я сам зробив станок. Роблю по 30-50 екземплярів кожного малюнку, не більше. У цій техніці зробив я також „Славу України“, „Володимира Великого“ й інші“.

(Закінчення на стор. 3-й)

СІЧЕНЬ - МІСЯЦ НАДЗВИЧАЙНИХ КОРИСТЕЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІТЕЙ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ! ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО СЕКРЕТАРІВ ВІДДІЛІВ АБО ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ В ДЖЕРЗІ СІТІ. НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ НАДЗВИЧАЙНОЇ НАГОДИ!

Підготовка до Балю Преси

У зв'язку з влаштуванням Балю Преси, який відбудеться у суботу, 5-го лютого ц.р. в залі Менор Джуніор коледжу Сестер Василіанок у Дженкінсвілі, Па., при Факс Чейо Ровд, створено Президію Ділового Комітету Балю Преси в особах: Марія Харина — голова ФК СФУЖО, Ольга Кузьмич — голова СУЖА, місто голови — Люда Чайковська, Степанія Бернадина, Марія Галій і Марія Романенчук — секретарі. Для проведення успішної праці також створено 5 Комісій: Організаційну, Пресу, Радіо та Інформації, Комісію для вибору кралів, Фінансову, Господарську, та Лютеранську.

Знання та особистість кандидатів оцінюватиме журі в такому складі: Уляна Дячук, Христина Кульчицька, Василь Тершаковець, Ігор Дябога та Лев Ядичевський. Майстрами церемонії будуть: Ольга Кузьмич.

РОЗМОВА З РЕМОМ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

На запитання про дальші плани: „Хочу зробити цикл на тему „Нью Йорк“. Мені й Гніздовський радив. Потім — буду продовжувати цикл „Слава Україні“. Візьму часи Козаччини”. Треба зазначити, що Рем Багаутдин багато працює і мало виставляє. В 1974 р. він мав, здається, напершу виставку за кордоном, у Філадельфії, в галерії п-ні Чурпіти, потім у Торонті, в Оттаві, а після дворічної перерви тут, у Нью Йорку.

Дитячі будинки в ССРСР (а він був у 10-ти, втікаючи з них) маестро називав „маленькими концлагерами“.

Аж тепер перед Ремом Багаутдином відкрився великий, широкий світ. І маестро йде цим світом, звеличуючи одну з найбільш пригноблених і найпрекрасніших із світових культур — українську.

Вітаємо і обіймаємо, як рідного брата.

Увага! ЛЕШЕТАРІ! Гантер, Н.Й.
Подяємо до відома, що приймається зголошення ЛЕШЕТАРСЬКИХ ГРУП до пансіону „КАРПАТІЯ“ в Лексінгтоні, Н.Й.
біля Hunter Mountains.
До диспозиції: хата, кухня і нічліг з постілью.
Зацікавлених телефонувати: Нью Йорк — (212) OR 4-2154
Філадельфія — 215 ME 5-5698

ЛІК

„Ще ж знай, що в останні дні настануть часи люти“ — 2. Тим. 3:1.

Люта, прелюта наша доба. Лукава, зрадлива, безжалісна, обманлива, з дня на день гірша. Пам'ятаєтесь розкази наших дідів, як то по-іншому жили й ми, ми можемо те саме розказати нашим дітям і внукам. Воно видне, мов в ясній дні, що вже недалеко ждати на сповнення сумного біблійного пророцтва: „Той час буде часом скрути, який не бувало від тоді, як поставили люди, аж до сих пір“ (Дан. 12:1). Хвороба світу — хронічна, вигляди на вицвітання — невеселі.

Коли хто захворів, йому збудували дають поради: залізати бабуні, зажерти гітчики, часом навіть шептати. Біла постель пацієнта, якому на ім'я світ, стоїть вже не один порянок з рецептом на певне видоздоровлення. Демократія західного і східного стилю; соціалізм, комунізм, націоналізм, консерватизм і лібералізм; „геніальні“ вожді народів і диктатори пролетаріату. А результат? Залишається тільки один стереотипний медичний бюлетень: „Голий ми Вавилон, та він не вигойє“ (Ісаї 51:9).

Це може звучати, як вибух бомби, однак ми осмілюємося підставити й нашу пораду: Чому б нашому пацієнтові не приложити масти наук і ідей Ісуса Христа. Очевидно, нас закриває: „Що це — жар? Це ж збанкрутована ідея. Пригадайте: христосні походи, святи інквізиції, тридцятилітню айну, геноцид в Африці, геноцид в Азії, геноцид в обох Америках, навіть така дивовижа, як монастирські люди (раби) в християнській Росії. Це не масть, а ліка сіль. Це не рецепт — це твір уяви беззубих шептун“.

Ми не сказали, що християнство, — масть потрібна світові. Ми переконані, що тільки чисті ідеї й науки Христа, можуть зцементувати світ, заліпити його тріщини. Правда, християнство може пишати великими подвигами, але часто воно віддавало науку Ісуса в неадекватні руки заслужувало собі на догану у уст Христа: „Я знаю дла твої, що ти маєш ім'я, що ти — живий, а ти мертвий“ (Обл. 3:1). Однак про свої ідеї Христос висловився по-другому: „Небо і земля перейде, — слова ж мої не перейдуть... Коли Син визволить вас, то справді ви вільними будете“. Тут помітна живуча сила, а не тільки гарне ім'я. Чи дивно, що деякі нехристияни кричали: „Залиште нам Христа, заберіть від нас християн!“.

Один із солідних принципів перемінюючої сили наук Ісуса Христа являється такі наш Володимир Великий. Перед своїм християнством — дикий немилосердний войовник, в боротьбі за київський престіл, підступний, зрадливий брат, жорстокий негідний муж. Убивав батька і тисячі земляків половчанки — князів Рогіди, і все таки вимагавий П'любова. Після християнства же князь час християнська інституція (зверхник грецької церкви) впливали на него і він силою християн Русь. „Хто не прийде завтра до ріки, цей мені ворог“. Найбільше нещастя людства родиться тоді, коли зверхник або зверхники народів породять ідею а їхні піддані мають до вибору, або жити й загинути за цю ідею, або жити і частіше загинути як „одні не з наших“.

Історія звітує, що пізніше Володимир змінився, злігши і дбав тільки про те, що добре й шляхотне. Наука Христа взяла верх.

То може статися з кожною людиною на світі. Наука Христа, — це балзам на недуги нашого світу.

З дякую до Вас —

INFORMATION SERVICE OF UKRAINE ADVENTISTS
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

ІРИНА МЕККЛЕЛЕН...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

які вибілюють, щоб об'єднатися із своїми родинами. Цей список американська амбасада представила ще в серпні минулого року. Від цього часу тільки дев'ятеро людей, чотири родини, виїхали зі СРСР до Союзу.

Під час свого перебування в Москві, колишній державний секретар Генрі Кіссінджер прибував перевірити справу Ірини МекКлелен. Але навіть і це не принесло бажаних вислідів. Прибувши до ЗСА, Генрі Кіссінджер попросив проф. МекКлелен не порушувати цієї справи в пресі, бо Москва прибувала зробити рішення в цій справі у травні. Прийшов і травень, а справу МекКлеленів не рушено з місця. Не полагожено її і в липні. „Я думаю, що Генрі Кіссінджер забрав він нас півтора року життя, бо за його вказівкою ми мовчали, а він нічого не зробив“, — отірено сказала Ірина МекКлелен.

Ірина МекКлелен рішучо відкидає твердження, що вона, мовляв, об'єднана з будь-якими „таємничими“, як це її приписують совєтські власті. На самому початку, коли вона тільки почала старатися про візу, працівники КГБ пригадали Ірині, що колись у 1960 році вона працювала в Комітеті африкансько-азійської солідарності, у „північній совєтській організації“. Бажаючи спростувати їхній неспушаний закид, вона стала Ім пояснити, що це було зайняття звичайної рядової секретарки в тому часі, коли вона ходила на вечірні курси. А навіть тоді, коли познайомилася з проф. МекКлеленом, вона працювала у процесуальному бюро Інституту міжнародних зв'язків і світової економіки, допомагаючи влаштовувати відвідини учених з-за кордону. Це в ніякому разі не була „за-секречена“ праця. Вправді, її тоді доручено... доносити на відвідувачів, але вона відмовилася.

Намагаючись знайти розв'язку у якимсь робом збанкрути чи предивну незрозумілу й ситуацію, Ірина МекКлелен припускає, що, можливо, перешкодою в отриманні дозволу на виїзд може бути її чоловік. Він є професором історії, в предмет його навчання входять виклади про совєтський період і, можливо, совєтські власті вважають його советологом. Вона пригадує собі ще один випадок. Вже після того, як

Ірина МекКлелен плує апелювати до президента Джімі Картера, довідавшись від свого чоловіка, що він пообіцяв прикладати більше уваги гуманітарним аспектам совєтсько-американських відносин.

Покищо минуло вже два з половиною роки від того часу, коли МекКлеленом прибувало візу на виїзд Ірини із Совєтського Союзу. Й Ірина МекКлелен чекає, що чейже прийде хвилинка, коли вона зможе хвиртати з-під совєтської „опіки“ і, зустрівшись із своїм чоловіком, заживе нарешті спокійним родинним життям, як і всі люди у вільному світі.

Увага! Українці Нью Йорку та Околиці!

АНДРІЙ ГРИГОРЕНКО

— син відомого українського дисидента генерала ПЕТРА ГРИГОРЕНКА, виступить з ДОПОВІДЯМИ

про порушення Гельсінкського договору в Україні та ССРСР

дня 6-го лютого 1977 р., год. 2-га по пол.
в Українському Народному Домі
140-142 2-га Алемо, Нью Йорк, Н.Й.

СПОНЗОРУЄ —

Комітет Оборони Радянських
Політичних В'язнів

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАС

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Звітні збори Т-ва „Рідна Школа“ в Детройті

Річні загальні збори власників і законного опікуна найбільшої в місті школи Українства, Товариства „Рідна Школа“, відбулися в суботу, 6-го листопада ц.р., у будинку Українського Осередку. В програмі зборів були звіти Управи Товариства, директора школи, голови Батьківського Комітету, звіт Контрольної комісії та вибіркової Управи.

Праця Управи проходила в рамках кількох референтур.

Щоб інформувати й освідомлювати громадянство про потреби й завдання українства шкільництва, інформаційно-пропагандивна референтура видала два числа „Вістей т-ва „Рідної Школи“ по 900 прим. та відозву до громадянства тиражем 5 тисяч прим., що була поширена під час вакацій на терені цілого великого Детройту. Так само були поширені одиниці з нагоди Різдва, зустрічі випускників школи з громадянством та вакаційної зустрічі на Діброва. В звітному часі появилися дописи Товариства в періодичній пресі Америки й Канади та були поширені повідомлення на усіх українських радіоцентрах у Детройті.

Про фонди на збільшення дефіцитного бюджету Школи Українства референтура Управи Товариства. Грошові надходження були з різдвяної коляди, з різдшових імпрез та з пожертв громадських організацій і приватних осіб. З конта Товариства виплачено у звітному часі на потреби школи понад 5 тисяч дол. Окрім цього в останньому році „Рідна школа“ закупила для шкільної бібліотеки більшу кількість книжок, виданих Об'єднанням Письменників Дитячої Літератури (ОПДЛ) та іншими видавництвами.

Імпровізація референтура влаштувала різдвяну зустріч („Ялинку“) із свят-вечірнім прийняттям, зустріч випускників школи з громадянством з мистецькою програмою й бенкетом та вакаційної зустрічі на оселі „Діброва“. Всі вони були успішні. Було багато учасників.

Щоб зберегти національно-релігійні традиції принесені сюди з України, „Рідна Школа“ й у цьому році відвідувала всі українські хати з колядою. Брали участь в колядні учні Школи Українства під проводом своїх учителів, батьків шкільної молоді та рідношкільне членство. Під кілчем „Різдва коляда — на потреби рідного шкільництва!“ рідношкільна коляда пройшла з повним успіхом, бо референтура коляди збрала значно більше пожертв, як колись було в минулих роках.

Завданням референтури членства було дбати про приєднання нових членів та припинувати, щоб всі виплатили свої членські внески. Та не зважаючи на письмові пригадки, тільки незначна кількість осіб і організацій виконала свою повинність. А шкода, бо поголовне вплачування членських внесків — це моральна підтримка Товариства, до заохота Управі продовжувати корисну працю.

В минулому діловому році появилися друком накладом т-ва „Рідна Школа“ книжка під назвою „25 років Рідної Школи в

Детройті“, у якій поміщені документальні статті про працю Школи Українства, Товариства „Рідна Школа“ та Батьківського Комітету. В книжці надруковано теж повний альбом фотографій випускників Школи Українства за останні десятиріччя, альбом усіх учнів школи з 1975-го шкіль. року, та інші фотознімки. Мистецьке оформлення обкладинки виконав мист. Ярема Козак.

Згідно із звітом директора, Школа Українства має одну передшкільну класу, класи від 1-ої до 11-ої та 2 класи дітей англійських батьків. Директор проф. Ірина Тарнавська навчав в окремих класах тих учнів, що відстають у науці від інших, та тих, що їх відокремлено від інших за злу поведінку.

Під час шкільного року в школі відбуваються Листопадове свято та Свято Тараса Шевченка. Окремо на класах відбуваються відзначення роковин 22-го січня та Дня Матері.

Шкільні діти беруть участь у Різдвяній зустрічі — „Ялинці“ т-ва „Рідна Школа“.

Школа продовжує збірку фондів п.н. „Діти — дітям“, зібрані гроші з якої викладаються на підтримку українських шкіл в Парижі, Штутгарті та в Шарлєву, а гроші із збірки п.н. „Учителі — учителям“ призначаються на потреби Суспільно-Харитативної Служби в Мюнхені.

Батьківський комітет, як звітуюла про це його голова, опікується приміщенням школи, дбає про безпеку дітей під час шкільних перерв, приймає оплати за навчання, завідує бібліотекою, допомагає дирекції при влаштуванні шкільних імпрез, бере участь у рідношкільній Коляді тощо. Кожночасний голова Батьківського комітету приймає участь у засіданнях Управи т-ва „Рідна Школа“ з повним правом голосу у вирішуваних всіх важливих справах.

Після дискусії над звітними зборами на внесок Контрольної комісії схвалили абсолютною старією Управі.

Вибрана нова Управа уконституувалася в наступний спосіб: Валентина Євчак — голова, Осип Сливинський — заступник голови й інформаційний референт, Ліля Ростенко — секретар, Володимир Кірик — кореспондентський секретар і експедитор друкованих видань, мгр Ярослав Тарнавський — фінансовий референт, Віра Гнатюк, Ольга Захарій, Оксана Заревич, п-ні Зайців, Е.Федорович і Остап Павлох — імпровізація референтура, мгр Лада Прокоп — референтка мистецьких програм, інж. Степан Білий — референт Коляди, Любомир Круп'як — референт членства, Петро Вальнюк — господарський референт; інж. Данило Березовський, Ілля Демків та Ілля Никорак — члени Управи; Контрольна комісія: Осип Кушнір — голова, Іван Лотоцький і Мирослав Саваско — члени.

Директором школи є проф. Ірина Тарнавська, а Батьківський комітет очолюють цього року — мгр Христина Юзич і Мирон Крижанівський.

ОСИП СЛИВИНСКИЙ

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ
УНСОЮЗУ!

ІВАН СИВАК...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

святково був підписаний Заключний Акт наряд про безпеці і співпраці в Європі керівниками європейських країн і ЗСА, і особисто Вами. Можна без переборки сказати, що Уряд Радянського Союзу не лише не додержується угод, виложених у тому документі, але... ігнорує, не рахується з поглядами своїх громадян. Хочу пригадати, що Декларація про Права Людини також підписана урядом Радянського Союзу. А як несправді в Радянському Союзі людина позбавлена навіть бути господарем своєї долі.

Я ще раз прошу Вас особисто, Леоніде Іллічу, дайте мені дозвіл на виїзд з родиною в Ізраїль.

У листі, який направлено в Групу Сприяння Гельсінкам, І.М. Сивак просить „допомогти емігрувати в Ізраїль, або в будь-яку іншу країну вільного світу.“

До Документів ч. 13 додано такі дані про родину І. Сивака:

1. Сивак Іван Михайло - вчч, 1926 р. нар., с. Дубрівка, Долинського району, Івано - Франківська обл.
2. Сивак Катерина Петрівна, 1937 р. нар. (дружина).
3. Сивак Ярослав Іванович, 1959 р. нар. (син).
4. Сивак Петро Іванович, 1960 р. нар. (син).
5. Сивак Ігор Іванович, 1970 р. нар. (син).

Сюди також дісталися Загальні Замітки з 2 грудня 1976 року до Документів 11-14 „Про грубе порушення права громадян на виїзд з країни прожитку“, які підписали десять членів Групи Сприяння. У цьому Документі говориться:

„Документи ч.ч. 11-14 відносяться до загальної проблеми права на виїзд з країни прожитку і права на виїзд з даної країни (з можливістю повороту до неї).“

Ці права обговорені в Заключному Акті у трьох аспектах: 1. Сприяння урядів, які підписали Заключний Акт, посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять цілу суть гуманітарних статей Загального Пакту до одного — єдиного пункту — посприяння родин (заперечуючи свої порушення і в цій ділянці). Він хотів би нав'язати цю свою позицію іншим державам так же, як нав'язує її своїм громадянам. Однак настільки обмежене пояснення Заключного „кту переключило 6 точку VI розділу 1-а — цю єдину точку, в котрій Радянський Союз пішов на справжній компроміс, а також точку про міграцію робочої сили“.

Радянський уряд настоює зводять

includes everything you need for beautiful results—even the first time with this ancient art—style, beeswax, top quality dyes and gauge. Pyansky kit \$4.95 + \$1 shipping.

THE COUNTRY STORE
Washington, Va. 22747 SV 1

Перша Українська
ОФЕЦНА ДРУКАРНЯ
в Нью Йорку:

- Друкує малого й великого розміру повідомлення, брошури, журнали, книжки.
- Виконання в одному або більше кольорах.

M. KOONS LITHO-ART
231 East 14th Street
New York, N.Y. 10003
Tel.: (212) 674-3717

Найкраще місце на прийняття, бенкети, ів'янини, хрестини, товариські зустрічі, поминки і на всі нагоди —

HOLIDAY INN
of Somerville
US Route 22 (E. Bound)
BRIDGEWATER, N.J. 08807

- Різноманітна кухня та українські традиційні страви
- Тел. (201) 526-9500, в українській мові 201-526-1866
- Власник: українець та під

українським зарядом.

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА
ДІЯЛЬНІСТЬ.

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

SINKOWSKY
FUNERAL SERVICE
3535 East Tremont Avenue
BRONX, N.Y. 10465
Tel.: 863-2475
●
191 Avenue "A"

NEW YORK, N.Y. 10009
Tel.: 674-3830
**Директор ИОСИФ
СЕНКОВСЬКИЙ**
Завідув владштуванням по-
хоронів в каліфорній, поло-
ження в кожнім районі
міста. Похорони по міні-
мальних цінах.

**UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS**
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩІРА І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey.
Також займаємось похоро-
нами, похованнями, похоронами.

**801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555**

512

ATEST STRENGTH CAME FROM

HER, TARZAN! KURT WAS.

CONSIDERATE TO ME...

AND YOU WERE

FORGIVING, DEAR,
FOR MY HAVING

FOR MY HAVING
GOTTEN YOU INTO

THIS MESS!

100

Курт був милий і уважли-

ВНІ ДО МЕНЕ...